

KŘES•ANSKÉ OKÉNKO

11. listopadu má svátek MARTIN, BISKUP A VYZNAVAČ

V Semošicích stojí malá kaple sv. Martina. Také letos tam bude poutní Mše sv. 14. listopadu 2010 ve 14 hod. **Ríká se o něm, že přijíždí na bílém koni...** Kdo to ve skutečnosti byl?

Sv. Martin se narodil v Sabarii (nyní Kamenec) v Panonii jako syn římského setníka. Jeho rodiče byli pohané; odstěhovali se s ním do Pavie v severní Itálii. Tam Martin poznal křesťanskou víru; zpočátku chodil jen ze zvědavosti a bez vědomí rodičů na bohoslužby, ale brzy přešel do sboru čekatelů na svatý křest. Podle otcovy vůle však vstoupil do vojska, složil vojenskou přísahu a byl odveden k jízdnímu pluku do Gallie. Žil zbožně a ctnostně i uprostřed prostopášnosti ve vojsku, byl vlídný a laskavý k mužstvu, i se svým sluhou otrokem nakládal jako s bratrem. Měl velký soucit s chudými lidmi; pod vojenským krunýřem bilo srdce plné lásky k Bohu i k bližním.

Kdysi za krutého mrazu jel Martin s několika druhy na koni do Amiensu. Před městskou branou žebbral polonahý, zimou se třesoucí chudás. Nikdo z jezdců si ho ani nevšiml. Martin však v soucitu a bez ničeho, co by ubohému mohl dát, rozal mečem na dvě poloviny svůj vojenský plášť, z nichž jednu dal žebrařovi, do druhé se pak zabalil sám, aniž by hleděl na to, že se mu ostatní posmívají. V noci pak měl sem, v němž viděl Spasitele přioděného kusem toho pláště a slyšel slova: „Tímto rouchem mne přioděl ještě nepokřtěný Martin.“ Nechal se tedy pokřtít, jako dvacetiletý vystoupil z vojska a uchýlil se do samoty, aby sloužil Bohu. Později se odebral k slavnému biskupu Hilariovi do Poitiersu, aby se tam zdokonalil ve vědách a v křesťanských ctnostech. Když Martin přijal od svatého biskupa Hilaria nižší svěcení, zatočil obrátit své pohanské rodiče na Kristovu víru. Vydal se tedy na dalekou cestu do Kamence v Panonii. Někde v Alpách ho přepadli lupiči, kteří ho spoutali a nechali pod dozorem jednoho z nich. Bandita se tázal světce, zda-li se nebojí. Martin odpověděl: „Jsem křesťan a ještě nikdy jsem se nebál. Dokonce právě v této chvíli se cítím úplně bezpečný, protože vím, že Bůh opatruje své služebníky ve velikém nebezpečí. Ale tebe lituji, že nejsi hoden Boží lásky a že se tedy máš čeho obávat.“ Takové statečné svědectví o nezolomné důvěře v Boha zarazilo lupiče, takže doprovodil Martina na cestu, doporučil se do jeho modliteb, propustil ho a od toho dne sám žil kajčně.

R. 371 ho věřící v Tours zvolili za svého biskupa, a protože věděli, že by tuto důstojnost nepřijal, použili lest, aby ho získali. Tak byl Martin chtěl nechtě posvěcen na biskupa. Tehdy začal bohatý Priscillián šířit staré bludařství manichejců. Tito bludaři přičítali stvoření světa ďáblu, popírali vtělení Syna Božího, zavrhovali manželství a páchali na svých tajných schůzkách ohavnosti. Španělští biskupové žádali císaře, aby kacíře potrestal. Martin však domlouval biskupům, aby od žaloby u císaře upustili. Řekl, že kacířství má být potíráno duchovní zbraní a ne násilím. Víru nelze vynutit mocí. Když biskupové nedbali na jeho domluvy, obrátil se sám na císaře a ten mu slíbil, že nedovolí, aby kacíři byli potrestáni smrtí. Ale za Martinovy nepřítomnosti jeho odpůrci zvítězili u císaře a dosáhli, že bludař Priscillián i se čtyřmi společníky byl odsouzen k smrti a popraven. Do Španělska bylo navíc posláno několik setníků, aby tamější bludaře potrestali

zabavením jmění a smrtí. To naplnilo světcovo srdce velikou bolestí a naléhal na císaře tak dlouho, až ten rozkaz odvolal. Když Martin umíral, prosili ho jeho žáci, aby je neopouštěl. On se však modlil: „Pane, jsem-li ještě potřebný tvému lidu, nezdřáhám se dále pracovat, avšak staň se tvá vůle!“ Zemřel r. 397.

V těchto dnech častěji myslíme na naše zemřelé, obětujeme za ně Mše svaté, zdobíme hroby zemřelých, modlíme se za ně na hřbitově. Prakticky každou Mši svatou (nejenom při pohřbu) obětujeme za zemřelé. Mše sv. je obětováním Ježíše Krista, podle vůle Boží, Jak říká sv. Pavel: „Touto vůlí Boží jsme posvěcováni obětováním Ježíše Krista jednou pro vždy.“ Mše sv. má tedy nekonečnou hodnotu a můžeme tím mnoho vyprosit. Ježíš nám říká: Budete-li o cokoli prosit ve jménu mém, jistě to dostanete a budete to mít. V Písmu se smrt člověka uvádí často do souvislosti se hříchem. „*Skrze jednoho člověka přišel hřích na tento svět a skrze hřích smrt.*“ (Řím 5,12). To neznamená, že by bez hříchu člověk nezemřel. Ale nebyl by smrt prožíval jako katastrofu, jako nesmyslné zhroucení, „smrt“ by byla proměnou, naplněním života, vrcholem. Člověk může uniknout věčné smrti pouze ve spojení s Bohem, který je původcem veškerého života.

Smrt je brána k životu

Mnozí vidí ve smrti zeď, na níž život neodvratně ztroskotává. „Budoucnost po smrti?“ Lidé mají podezření, že naděje na posmrtnou odplatu je podvod, který má utěšit prostě a odvádět pozornost od kritiky zlořádů tohoto života. Ale smrti vše nekončí!

Cosí se v nás vzpírá myšlenka, že bychom měli úplně zaniknout. Mnoho lidí proto „touží žít dál ve svých dětech nebo ve svých dílech“. Egypťští faraónové stavěli pyramidy, aby nezanikli v paměti lidí. Jiní se zas snaží proslavit jako umělci, vědci, nebo dělají výstřední rekordy, aby unikli zapomnění. To vše je jen slabá ozvěna mocné touhy po nesmrtnosti, která vyvěrá z podstatné složky člověka - z jeho nesmrtelné duše.

Co říká o budoucnosti víra?

Kristus nám slíbil: *Já jsem vzkříšení a život. Kdo ve mne věří, i kdyby umřel, bude žít. a každý, kdo žije a věří ve mne, nezemře na věky!* (Jan 11,25-26; srov. Lk 23,43). Nejen věřící budou žít po smrti, žít budou i ti, kteří nevěřili v nic a posmrtný život považovali za pověru. V listě Židům čteme: *Lidem je souzeno, že musí jednou umřít a pak nastane soud.* (Žid 9,27) Všichni musí zemřít. A pak všichni budou podrobeni soudu za své skutky. K obecnému soudu se dostaví všichni, dobří i zlí: „*Přichází hodina, kdy všichni v hrobech uslyší hlas Syna člověka a vyjdou: ti, kdo konali dobro budou vzkříšeni k životu, kdo páchali zlo, budou vzkříšeni k odsouzení.*“ (Jan 5,29)

Smrt je výslednicí naší přirozenosti i dědičného hříchu. Ale Kristus tím, že vzal na sebe smrt v plné poslušnosti Otce, přinesl do dějin nový prvek: člověk je schopen, pokud žije ve víře a lásce, dosáhnout nového života ve vzkříšení. Ten, který uvedl člověka do života, jej ze života odvolává proto, aby mu dal účast na životě slávy, kterým on sám od věků žije. Zavolání ve smrti je proto hlasem lásky, a to bez ohledu, kdo volaný je, zda věřící nebo nevěřící. Vždy ten, který naposled jako Pán volá člověka ve smrti, jej předtím neschůlněkrát volal k lásce a spáse za pozemského života. Písmo líčí člověka jako poutníka, který se ubírá životem, a umírajícího

jako toho, kdo se z ciziny vrací do vlasti a do otcovského domu.

**Odpočinutí věčné, dej všem zemřelým,
Pane, a světlo věčné a jim svítí, a
odpočívají ve svatém pokoji+**

p. Josef Prchal

**EVANGELICKÁ
CÍRKEV
METHODISTICKÁ**

Problém člověka

V naší kazatelské stanici se tento měsíc zaměřujeme na téma: „Problém člověka“. Tak si říkám, proč o tom nenapsat i krátký článek pro Vás, vážení čtenáři našeho zpravodaje. Předně, musím okamžitě dodat, z pohledu duchovního, přesněji z hlavního poselství mnoha příběhů ze svatých Písem.

Dá se to vyjádřit velmi jednoduše. Problém člověka je v jeho soběstřednosti. Ne jen osobnostní (intelektuální, emocionální a kariérní), ani ne jen vztahové (společenské a sociální), ale především v jeho nejvnitřnější tendenci hodnotit svět kolem sebe podle svých nejvlastnějších kritérií. Řeknete mi, že to je přeci dobře mít svůj pohled a názor na vše kolem nás. A já s Vámi budu souhlasit, samozřejmě. Jenže v určité hloubce tohoto přístupu narazíme na dno a nemůžeme moc dál. A tím dnem je, velmi zjednodušeně řečeno, naše vnitřní nezávislost. Na čem? Na moudrosti našich předků, kteří nám vzkázali: „Jsme tady jen na chvíli.“ A dodávali: „Proto zvaž, co se svým časem uděláš...“

Abych se ale ještě na chvíli vrátil, co vlastně znamená naše existencionální nezávislost. Je to více, než jen naše rozhodnutí. Je to náš stav. Chcete-li, duchovní stav. Jsme odpojeni od zdroje, který nám zajišťoval zdravý odstup od našeho vlastního příběhu. V důsledku toho, potom na něm tak lpíme, že pro strom přestáváme vidět les, pro detaily jeho hlavní smyslu a v důsledku toho můžeme být pohlcováni pohyblivou spirálou naší stále zvětšující se nenaplněnosti a novým experimentováním se na chvíli něčím novým uspokojit. Pro někoho je to leccos, nebo leckdo. Nechci být ale příliš konkrétní.

Zkrátka protože jsme duchovně nezávislí, chybí nám imunita proti nemálo poštilostem, které po svých předchůdcích nemusíme nutně opakovat. Kořenem je tedy naše ambice, že to bez Boha zvládneme. Určitě ano, musím přiznat, a mnohé. Ne ovšem pro naše nejhlubší upokojení a uspokojení, pro které jsme byli touto inteligentní a laskavou bytostí určení.

Jak ovšem s tímto lidským problémem zápasit? O tom si budeme, budete-li chtít, milí čtenáři, povídat příště.

Jiří Kantor
(pomocný kazatel).

**SETKÁNÍ OBČANŮ
NĚMECKÉ NÁRODNOSTI
SE USKUTEČNÍ
13. LISTOPADU 2010
OD 14.00 HODIN
V SÁLE MKZ HORŠOVSKÝ TÝN**